

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

▶ 27 Junio, 2016

L'agenda

BARCELONA**16.00 TALLER**

Taller de visuals i 'mapping' per a arts escèniques. Des d'avui i fins dijous, la Nau Ivanow (c. Hondures, 28-30) acull un taller de *videomapping* interactiu per a arts escèniques en què s'analitzaran els processos de creació (conceptualització, desenvolupament, qüestions tècniques, resolució de problemes...) de tres projectes desenvolupats per Paco Gramaje.

Música des de Viena**BARCELONA****20.30 CONCERT**

La Wiener Philharmoniker Orchester, dirigida per Daniele Gatti, actua al Palau de la Música.

Colita, vida de fotògrafa**BARCELONA****19.00 CONVERSA**

La fotògrafa Colita és entrevistada a l'Ateneu Barcelonès per la periodista Rosa Gil.

BARCELONA**20.00 APARTAT**

WTF Jam Session. Les What The Fuck Jam Sessions de Jamboree s'han convertit en tota una institució a la ciutat de Barcelona. Avui es compleixen quinze anys de la seva arrencada i la sala ho vol compartir amb tots aquells músics i aficionats que han contribuït a aquesta iniciativa, sota la coordinació d'Aurelio Santos com a mestre de cerimònies.

Guia dels nous festivals de música culta per a l'estiu

La clàssica reviu a l'estiu català

*La crisi no ha impedit que en l'últim lustre
 naixessin festivals al territori*

MARICEL CHAVARRÍA
 Barcelona

Lluny d'acovardir-se en temps de crisi, el món de la música clàssica s'ha mostrat en l'últim lustre bastant actiu a Catalunya. En aquest període han arrelat noves iniciatives de festivals d'estiu, tant a la capital com a la resta del territori. En part perquè la majoria de les propostes giren al voltant de la música antiga, cosa que coincideix amb el boom que viu en aquest país la interpretació del barroc. Des de Jordi Savall a Poblet fins al festival que va sumant municipis al Pirineu, passant pel consolidat Bachcelona, l'oferta estival de nova fornada alimenta la passió per aquest període, visibilitza nous espais per a la cultura i dona oportunitats a músics del territori.

MÚSICA ANTIGA DELS PIRINEUS
Ja hi ha 28 municipis adherits al Femap

(de l'1 de juliol al 27 d'agost)

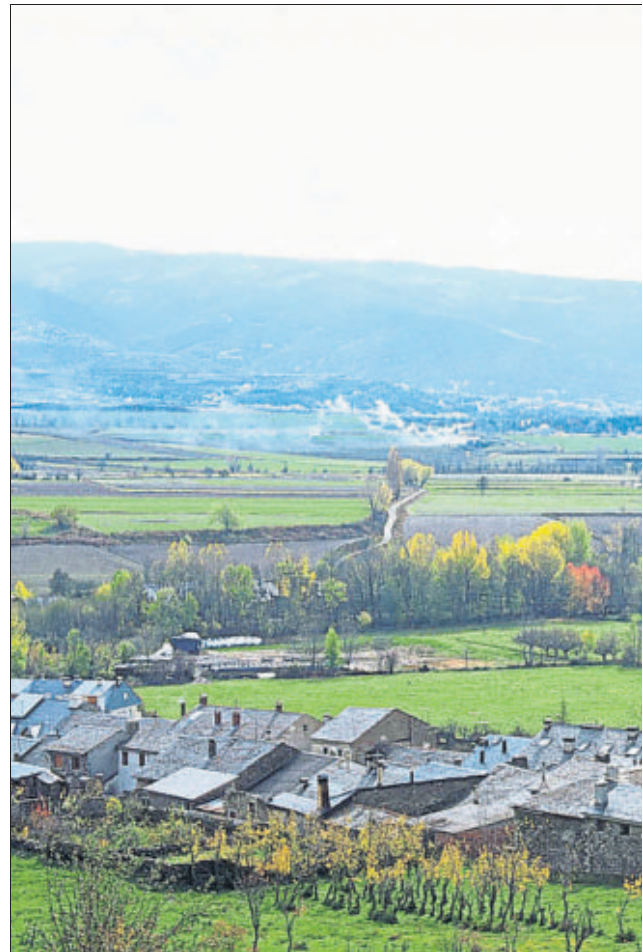
Des que va aparèixer el 2011, quan van participar-hi una desena de municipis, el Femap ha multiplicat gairebé per tres el

nombre de localitats que acullen la seva proposta de música antiga. En aquesta sisena edició s'hi han afegit municipis com Salàs de Pallars, Vilaller, la Vall de Boí, Riner, Llívia i Organyà, encara que d'altres se n'han donat de baixa. Ara, en total, hi ha 28 municipis. "No és fàcil convertir-se en festival estratègic de la Generalitat en només sis anys", admet el director artístic, Josep Maria Dutren, però és que la conjunció de cultura i turisme a favor de la dinamització d'una zona té sentit. El festival (de l'1 de juliol al 27 d'agost) ha creat 50 packs turístics (hotel i concert en un sol clic) i ha organitzat vint-i-dues visites a museus, jaciments i entorns naturals. I es vanta d'haver incitat gent a passar les vacances al Pirineu. Tant si és per assistir a un concert a la catedral de la Seu d'Urgell, amb mig miler d'espectadors, com en una petita església on no en caben més de quaranta. El públic el 2015 va ascendir a unes 4.000 persones, una xifra que fins i tot pot augmentar aquesta vegada tenint en compte que hi haurà 43 concerts de 17 formacions diferents, la meitat amb músics de Catalunya. I tot això amb vocació pública, perquè el 80% del pressupost del festival, que puja a 400.000 euros, són ajuts de les administracions.

L'oferta abasta peces *mainstream*, des de les *Quatre estacions* de Vivaldi que inauguraran el certamen a la Seu d'Urgell, Puigcerdà i Berga (1, 2 i 3 de juliol) amb una orquestra formada per músics de Catalunya dirigits pel violinista Joan Espina, fins a un viatge per les músiques que escoltava el baró de Maldà a càrrec del Quixote Quartet i l'actor Carles Canut (a Tremp i la Vall de Boí, els dies 7 i 8 d'agost), per citar les dues produccions pròpies de l'any. La novetat és el programa social -15 concerts a domicili- per a gent gran o discapacitats- i un projecte de màster de l'Esmuc en concert.

MÚSICA ANTIGA DE POBLET
La rèplica catalana del festival que Savall celebra a França
 (del 12 al 14 d'agost)

Aquest festival sorgeix el 2013 com a rèplica, a Catalunya, del que Jordi Savall organitza des de fa anys a Fontfroide, un altre monestir cistercenc com el de Poblet al sud-est de Narbona. L'encavament català era un marc idoni per dur-lo a terme, i coincidia a més que la comunitat de Poblet estava engegant el programa Cosmos, amb el qual s'impulsava l'activitat cultural del monestir.

Se celebra a mitjans d'agost i inclou tres concerts dirigits per Savall amb les seves formacions -la Capella Reial de Catalunya i Hespèrion XXI-, alternant programes que van des de la música d'arrel tradicional fins a grans obres del repertori europeu. Hi assisteixen cada any una mitjana de 1.800 persones que esgoten l'aforament. En aquesta quarta edició, titulada *Pau & Interculturalitat: les músiques de l'ànima i dels pobles en diàleg*, Savall ofereix un concert sobre les músiques cristianes, jueves i musulmanes en diàleg, un altre sobre l'home i

la natura, amb diàlegs cèltics de l'antic i del nou món en què comparteix escenari amb Andrew Lawrence i Frank McGuire i, finalment, el diumenge 14, els diàlegs de les músiques espirituals i dels cants dels pobles, titulat *Cants a la Verge & Cants de la terra*.

NITS DE CLÀSSICA
Marc Minkowski i William Christie, ara a Girona
 (fins al 19 de juliol)

Amb la desaparició del Festival

▶ 27 Junio, 2016

Nou escenari. Llívia és una de les poblacions que enguany s'ha incorporat al Femap

OWEN FRANKEN / GETTY

de Músiques Religioses i del Món de Girona, va sorgir una nova proposta per part del qui llavors era el director artístic de l'Auditori de Girona -i, ara, del Palau de la Música Catalana-, Víctor García de Gomar, d'apostar per un certamen de clàssica pensant en el turisme que acull la capital del Gironès a l'estiu, i a combinar música i arquitectura monumental. L'any 2012 es va celebrar la primera edició del Nits de Clàssica, una escena que acull artistes molt reconeguts, però també presenta nous talents de tot l'Estat, abraçant des de la música antiga

a les espurnes contemporànies. Amb una ocupació del 91% en totes les edicions i un pressupost artístic de 95.000 euros, el festival de Girona, la cinquena edició del qual va arrencar aquest cap de setmana passat, aquesta setmana porta a la catedral de la ciutat Marc Minkowski i Les Musiciens du Louvre. Al faristol? Hi trobarem l'*Stabat Mater* de Pergolesi. I aquesta no serà l'única aposta fonamental pel que fa al barroc, aquest any, perquè qui tancarà la festa, el 19 de juliol, a l'Auditori de Girona serà William Christie amb Les Arts Floris-

sants. El conjunt francès, que aquest juny ha deixat bocabadat el públic del Palau amb la interpretació de la *Missa en si menor* de Bach, se centrarà aquí en les sonates del mateix compositor, de manera que, encara que siguin noms que ja han estat presents en la temporada del Palau, es tracta en realitat de concerts únics a Espanya. També seran únics el concert del clavecinista alemany Adreas Staier, amb les *Variacions Goldberg*; el del clavecinista iranià Mahn Esfahani, i el del reconegut bariton alemany Christian Gerhaher, que cantarà Schubert.

D'altra banda, José Menor tocarà les *Goyesques* de Magraners al mateix concert en què conclourà l'àlbum encarregat pel mateix festival a Hèctor Parra (*Zinc études d'art*). I atenció al que ha d'oferir Mireia Barrera, al capdavant d'Ars Nova, de Barcelona, el pròxim 2 de juliol al claustre del monestir de Sant Daniel.

BACHCELONA
La Fura dels Baus per sumar adeptes a Bach

(del 21 al 26 de juliol)

La Fura dels Baus s'introdueix per primera vegada en el món bachià amb una versió escenificada i lliure de la cantata del compositor alemany BWV 212. Aquesta cantata *Free Bach* -basada en la profana *Bauerkantate* (Cantata dels camperols), que versa sobre l'amor, la cervesa i sobre el recaptador d'impostos- serà un dels plats forts del festival que se celebrarà en diferents espais de Barcelona entre els dies 21 i 26 de juliol. Miki Espuma, de la Fura, serà qui s'encarregarà d'aquesta performance que combina barroc, electrònica i flamenc, i en què actuen l'ensemble Divina Mysteria, la cantaora Ginesa Ortega, la mezzo Eulàlia Fantova i el bariton Joan Garcia. Es veurà a la Fàbrica Moritz el 24 de juliol, en dos únics passis. La performance ja es va estrenar a la Pietat de Vic l'octubre passat, però arriba amb una proposta escultòrica renovada. Es tracta d'un pas més de Pau Jorquera i Daniel Tarrida, fundadors del Bachcelona, per aprofundir en la personalitat del certamen. Tot va començar quan el 2013 van voler complementar el seu projecte Bach Zum Mitsingen, de cantantes participatives, anant a la recerca d'altres experiències vivencials de la música de Bach. En aquesta edició torna un clàssic del certamen, Ton Koopman, que l'inaugurarà el pròxim 21 de juliol a la sala Oriol Martorell de l'Auditori, al costat del gran bariton holandès Klaus Mertens. La seva veu, acompanyada de quatre instruments (dos clavicèmbals, orgue i pianoforte), recorrerà la música del segle XVI-II. Koopman participarà, a més, l'endemà, en una *kinderbach*, un

espectacle pedagògic que tindrà lloc a la tarda a la sala noble de l'edifici del Relloger. El festival barceloní continua sumant espais de la ciutat on s'escampa la iniciativa. Així, l'organista Juan de la Rubia actuarà al Palau Güell el 25 de juliol en un concert que inclou la visita a l'emblemàtic edifici de Gaudí. O al Jamboree, el dia anterior, es fusionarà originalment Bach amb la percussió africana. Daniel Tarrida, per la seva part, i continuant amb les rareses, dirigirà l'Ensemble BZM i els solistes de la Beca Bach que acaben de crear, i oferirà amb ells al Teatre Maldà una versió escenificada de la cantata profana BWV 211, amb textos de Miquel Desclot (dia 26). També la casa Unió Suïza serà presa per l'acordionista Philippe Thuriot per a unes *Variacions Goldberg*. L'artista es trobarà amb el públic al Museu Marès (incloent-hi un tast de vins) el dia 23. Una vintena d'activitats en menys d'una setmana, i amb una participació renovada de la Filmoteca de Catalunya, que en aquesta edició projectarà el documental de Manfred Waffender sobre John Eliot Gardiner als assajos, rodat el 1999. I també hi haurà sessió de cinema mut amb Bach en directe. El certamen disposa aquesta vegada d'un pressupost de 40.000 euros, que la taquilla hauria de cobrir en un 50%. Els preus van dels 28 als 10 euros, i s'espera arribar als cinc mil assistents.

VESPRES D'ARNADÍ
La iniciativa d'una formació catalana de música barroca

(fins al 14 de juliol)

Corren temps en què els conjunts de clàssica van cada vegada més a "retorn de taquilla". Ells s'ho cuinen i, si queda res, ells s'ho mengen després dels concerts. I si no volen dependre massa de les subvencions tenen tendència a programar a Barcelona. És el cas de Vespres d'Arnadí, la formació barroca que va sorgir dels primers alumnes del departament de música antiga de l'Esmuc, ja fa una dècada, i que perviu amb una bona salut qualitativa. Conside-

CONTINUA A LA PÀGINA SEGUENT >>

Guia dels nous festivals de música culta per a l'estiu

Barcelona tindrà el seu primer festival Ferran Sor de guitarra

» VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

rada prioritària per la Generalitat (raó per la qual rep 70.000 euros), l'orquestra de cambra que dirigeix Dani Espasa ha donat mostres sobrades de solvència (ja té tres discos i fa una mitjana de 20 concerts l'any) com per atrevir-se a muntar la seva pròpia plataforma estival des de la qual llançar les seves produccions. Així és com ha nascut aquest breu però intens Festival Vespres d'Arnadí, de quatre únics concerts, que s'està celebrant els dimecres a l'església barroca de Sant Felip Neri, a Barcelona. Ens trobem a l'equador d'aquesta primera edició, titulada *Dóna Venezia a Barcellona*, en què Vespres d'Arnadí aborda la Venècia del temps de Vivaldi. A un preu molt raonable de 15 euros ofereixen, els dies 7 i 14 de juliol, sengles concerts, en què hi haurà com a convidats el tenor Emiliano González Toro i la soprano Maria Hinojosa, respectivament. Tots dos rescataran àries d'òperes de Domènec Terradellas estrenades a Venècia. El pressupost per a les 4 produccions és de 25.000 euros, dels quals l'orquestra espera treure entre 15.000 i 18.000 a la taquilla.

CERVIÀ DE TER Varvara, el Trio Ludwig i una magnífica acústica

(del 29 de juliol al 15 d'agost)

Fa també un lustre es posava en marxa a Cervià de Ter un festival impulsat per l'Associació d'Amics de Cervià Antic per a la recuperació i divulgació del patrimoni històric de l'enclavament, que amaga no només un dels conjunts monumentals més atractius de la terres de Girona, sinó un dels arxius més excepcionals de Catalunya, el del monestir de Santa Maria de Cervià, que data de l'any 1053. Ibercamera va rebre l'encàrrec d'aquesta associació el 2011: calia organitzar un festival d'estiu. Un que a més tragués a la palestra joves músics de l'escena local. L'edició d'aquest any, que se celebra entre l'últim cap de setmana de juliol i el 15 d'agost, tindrà tres concerts a preus molt assequibles (de 12 a 16 euros, o abonaments de 30). Els protagonitzaran ni més ni menys

El guitarrista i compositor barceloní Ferran Sor (1778-1839)

que el Trio Ludwig, que formen els germans Tomàs del Quartet Calsals, més la pianista coreana Hyo-Sun Lim. Actuaran també el jove pianista barceloní Ignasi Cambra, en format de quartet, i la pianista Varvara, l'estrella russa que impulsa l'Agència Camera, que interpretarà, al costat del violoncel·lista Pau Codina, algunes sonates de Schubert i Xostakóvitx. El pressupost del certamen és de 10.000 euros, tenint en compte que el monestir se cedeix gratuïtament. A part dels ingressos de taquilla (l'aforament de l'església romànica és de 250 localitats) i de les aportacions de l'Associació d'Amics de Cervià Antic i dels esponsors, Ibercamera deriva una petita part de l'aportació que rep de la Generalitat per a la seva temporada de Girona.

FEST. DE GUITARRA FERRAN SOR L'escola Joan Llongueres posa fi a un oblit flagrant

(del 5 al 10 de setembre)

Com era possible que Roma tingués un festival Ferran Sor i que a Barcelona, la ciutat on va néixer i va contribuir a l'evolució de la guitarra clàssica, quan a començaments del segle XIX era considerat un instrument de taverna, no hi hagués un certamen que honrés el

mestre? El compositor i guitarrista italià Giuliano Belloti es feia aquesta pregunta. Fins que el va proposar a l'escola de música Joan Llongueres i junts van prendre la iniciativa. La fórmula és senzilla i efectiva: portar mestres internacionals de la guitarra clàssica a la ciutat per oferir un concert de repertori variat, però que, això sí, inclogui sempre una peça de Ferran Sor. Es tracta d'anar construint edició a edició una videoteca d'alta qualitat, un arxiu viu amb l'obra completa del compositor català. Això passarà al Teatre Regina. A més, cadascun dels intèrprets oferirà l'endemà una jornada de *master classes*. Abans que s'hagi anunciat el certamen ha tingut tant d'èxit a les xarxes socials que les places gairebé ja s'han cobert amb alumnes d'arreu del món. Les classes també es gravaran i s'oferiran en línia amb subtítols en anglès, i el millor estudiant es mereixerà un vídeo promocional i un concert a l'edició del 2017. El certamen l'obrirà el txec Pavel Steidel, i el seguiran en els dies successius el croat Zoran Kukic, el català Àlex Garrobé –que tocarà des de Tansman a Halffter, però estenen-se en l'obra de Sor (*Fantasia op. 30, Grand Solo i Introducció i variacions op. 9 sobre un tema de Mozart*)–, més l'espanyol Ricardo Gallén i l'italià Aniello Desiderio.●

CITES de la setmana

Art

TERESA SESÉ

ART, POLÍTICA I ARQUITECTURA. Els comissaris Èrika Goyarrola i Xurxo Insua s'endinsen en la col·lecció de La Caixa per oferir una lectura sobre el caràcter polític de l'arquitectura, a partir d'obres de Gordon Matta-Clark, Rachel Whiteread, Daniel Chust Peters, Daniel Buren, Fernanda Fragaiteiro, Lara Almarcegui o Jordi Colomer, entre d'altres. CAIXAFORUM. BARCELONA. 29/VI-2/X

NOUS TALENTS. La creació local emergent surt a escena amb *Art Nou Primera Visió*, un esdeveniment organitzat per l'associació de galeries Art Barcelona que pretén donar impuls a les noves generacions artístiques. Hi participen més de 30 artistes, 14 galeries i 15 centres d'art, disseminats, en diferents districtes de Barcelona i l'Hospitalet, amb ex-

posicions, tallers, xerrades i taules rodones. DIVERSOS ESPAIS. BARCELONA I L'HOSPITALET. 30/VI-31/VII

INFINIT ABALLÍ. Arriba a la Fundació Miró una de les exposicions més destacades de la temporada, *Seqüència infinita*, dedicada al treball d'Ignasi Aballí, guanyador del V Premi Joan Miró. La mostra recorre aspectes clau de la seva producció a través d'una acurada d'obres. FUNDACIÓ MIRÓ. BARCELONA. 1/VII-2/X

EL CASAS MÉS POPULAR. El MNAC mostra onze ombres xineses relacionades amb Els Quatre Gats, dibuixades per Ramon Casas i realitzades per Josep Meifrèn, germà d'Eliseu Meifrèn. Un conjunt excepcional que ha ingressat recentment al museu com a dipòsit. MNAC. BARCELONA. 30/VI-27/XI

Música

IGNACIO OROVIO

CONTE, ITALIÀ I JAZZMAN. *Azzurro, Come di, Dancing, Via con me, Diavolo rosso...* el cançoner de Paolo Conte és ple d'himnes de diverses generacions, encara que en escena no sigui el més trempat dels artistes. Tant se val. Paolo Conte és història de la música, i els Jardins de Pedralbes semblen un entorn adequat per a la seva veu rugosa. PEDRALBES. 28/DV, 22 H. 38-188 €

DEE DEE, MITE MITE. Dee Dee Bridgewater és una de les grans veus femenines del jazz encara en actiu. Se l'ha considerat habitualment l'hereva de Billie Holiday, encara que la seva personalitat i la seva veu la situen en pla d'igualtat amb qualsevol dels mites del jazz de tots els temps. Ha actuat ni més ni menys que al costat de gent com Sonny Ro-

llins, Dizzy Gillespie, Dexter Gordon, o Max Roach, per citar-ne alguns. Visita el Vijazz, on es combina música i vi. Imprescindible. VILAFRANCA DEL PENEDÈS, 1/VII. ESCENARI JAUME I. 22.30. GRATUÏT

EL FRANCÈS MAALOUF. Ibrahim Maalouf és una celebritat a França, i també visita Vilafranca en un concert obert a tots els públics. El 2014, el seu àlbum *Illusions* va ser premiat amb un Victoire de la Musique: va ser el primer àlbum instrumental que ho aconseguia. Va ser la seva consagració, després d'haver aparegut al voltant d'artistes com Sting, Vanesa Paradis o Salif Keita. Nascut a Beirut, Maalouf conjuga amb excepcional mestria els tons d'Orient i Occident. També al festival del vi. Una gran ocasió. VILAFRANCA, 3/VII. ESCENARI JAUME I, 22 H. GRATUÏT

SABOR HISPÀ AMB MARC ANTHONY A CORNELLÀ

El cantant nord-americà Marc Anthony actua, divendres vinent 1 de juliol, al camp del RCD Espanyol, a Cornellà de Llobregat (22 hores), en una escala de la seva gira europea *Live*. El conegut com *el rei de la salsa* transformarà l'estadi en una immensa pista de ball hispà amb temes dels seus últims discos i un autèntic xou visual. París, Milà, A Coruña, Benidorm, Marbella i Londres són les altres ciutats del periple.

HENRY ROMERO / REUTERS

Teatre

JUSTO BARRANCO

EL PREU DEL PASSAT. Quatre dels grans de l'escena catalana, Pere Arquillué, Ramon Madaula, Rosa Renom i Lluís Marco, dirigits per Silvia Munt, protagonitzen al Goya *El preu*, una obra d'Arthur Miller en que dos germans tornen a la casa on van viure amb els seus pares per esperar un taxador. Una casa plena de records i fantasmes que els fan pensar com podrien haver estat les coses si haguessin pres altres decisions. TEATRE GOYA. DEL 28/VI AL 7/VIII

LA FAMÍLIA DEL CRAC. *Lehman Trilogy* explica a La Villarroel la història de Lehman Brothers, des de l'arribada el 1844 a Nova York de Henry Lehman, un jueu alemany que buscava fortuna, fins a la caiguda del que era un dels bancs d'inversió més impor-

tants, el 2008. La història del capitalisme actual explicada a través de tres generacions en una obra de Stefano Massini que dirigeix Roberto Romei. LA VILLARROEL. DEL 28/VI AL 31/VII

MEIRELES, AL TNC. Dos grans creadors uneixen els seus particulars universos a *Daurrodó*, un espectacle de teatre visual i d'objectes ple d'humor, poesia i una mirada atenta al món contemporani creat entre per Joan Baixas i l'artista plàstic brasiler Cildo Meireles, que aquest cop no ve al MNAC sinó al TNC. TNC. DEL 30/VI AL 10/VII

DONES I PODER. Míriam Iscla, Lluïsa Castell, Gabriela Flores i Laura Aubert protagonitzen al Romea una comèdia pertorbadora d'Abi Morgan dirigida per Carme Portaceli: *Esplendor*. TEATRE ROMEA. DEL 29/VI AL 17/VII

Clàssica i dansa

MARICEL CHAVARRÍA

DANIEL PER DANIEL, A LA FILHARMÒNICA DE VIENA. El Palau de la Música acaba temporada amb un bon foc d'artifici: una altra visita de la Wiener Philharmoniker, que aquesta vegada serà dirigida per Daniel Harding. El mestre anglès, que al setembre assumirà la titularitat de l'Orquestra de París, substitueix per lesió l'italià Daniele Gatti, que al seu torn inicia el flamant nomenament al capdavant de l'orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. L'última vegada que la formació vienesa va tocar a Barcelona va interpretar les *Sinfonies núm. 2 i núm. 4* de Brahms; avui abordarà la *Primera*, juntament amb l'obertura de *Coriolà, op. 62* de Beethoven i la *Mort i transfiguració* de Richard Strauss. 27/VI PALAU DE LA MÚSICA CATALANA. 20.30 H. DE 35 A 200 EUROS

BALLANT AMB SAMUEL BECKETT. La programació de dansa del Grec arrenca amb una proposta poètica: traçar amb els cossos un retrat de la condició humana. Morleigh Steinberg i Oguri, fundadors de l'Arcane Collective, col·laboren aquí amb Andrés Corchero i el resident a Dinamarca Boaz Barkan. Tot un intent de convertir en dansa el món literari de Samuel Beckett, concretament la trilogia *Molloy, Malone mor i L'innominable*. DE L'1 AL 3/VII. HIROSHIMA. 21 H. 20 EUROS

PLÁCIDO 'BOCCANEGRA' A LA TELE. A mitjanit de diumenge, el programa *El Palco* de La2 emetrà l'òpera *Simon Boccanegra* de Verdi protagonitzada per Plácido Domingo que va enregistrar al Liceu l'abril passat. L'emissió anirà acompanyada d'un reportatge previ sobre el tenor/bariton. 3/VII 'EL PALCO' LA 2. 0.10 H.

▶ 26 Junio, 2016

L'agenda

BARCELONA
19.00 CONCERT
Giovinetto. El grup fa avui el seu primer concert a Barcelona a la Sala Apolo (Nou de la Rambla, 113). Giovinetto és un grup vocal, format per joves del Berguedà, finalista de la darrera edició d'*Oh happy day*.

BARCELONA
20.00 CONCERT
Los 4. El grup cubà actua a la sala Bikini per presentar el seu disc *Así somos*.

'Folk' des de Nova York

BARCELONA
22.00 CONCERT
 El grup de *folk* nord-americà The Lumineers actuen en el Festival Jardins de Pedralbes.

Alejandro Curiel, a Hiroshima

BARCELONA
20.00 DANSA
 Avui és l'últim dia que es pot veure a la sala Hiroshima *All by myself*, d'Alejandro Curiel.

BARCELONA
20.00/22.00 CONCERT
Barcelona Big Blues Band + Santos Puertas. Una de les formacions més poderoses i sollicitades en el circuit del swing, el jazz i el *r'n'b* del país, a Jamboree.

BARCELONA
21.30 FLAMENC
'Ópera y flamenco: historia de un amor.' El Palau de la Música és el marc d'una nova entrega d'aquest espectacle.

El violinista Costa, en un retrat de Francesc Català-Roca, que forma part de la col·lecció del Reina Sofia FRANCESC CATALÀ-ROCA / ARXIU HISTORIC COAC

Francesc Costa, el Paganini català

T. SESÉ Barcelona

L'operació salvament de l'escultura de Pablo Gargallo està provocant un altre rescat no per inesperat menys emocionant. Es tracta de la figura de Francesc Costa i Carrera (Barcelona, 1891-1959), el violinista en qui es va inspirar l'escultor i que, malgrat que va ser una figura tremendament popular en el seu temps, habitual de les temporades del Palau de la Música i de les tertúlies de moda, en l'actualitat havia caigut totalment en l'oblit.

Dotat d'un físic molt singular, llargarut i desmanegat, d'una llejor sorprenentment atractiva (a causa de la verola, tenia la pell "tallada a cops de destrial", en paraules del també escultor Manolo Hugué), la cabellera negra caient sobre el front, era "un dels últims personatges de la "bohèmia educada i ben vestida, que és una de les nostres tradicions", segons va escriure Sempronio a les pàgines de *Destino* i recull la periodista i historiadora de l'art Mònica Pagès Santacana a *Francesc Costa, retrats d'un violinista (Revista de Catalunya)*, un dels pocs estudis –si no l'únic– que s'han fet sobre la seva figura.

"Segurament cap músic no ha estat tan pintat, dibuixat i esculpit" com Costa, escriu Mònica Pagès, i el cert és que la família conserva gairebé un centenar de retrats fets per destacats artistes del moment, com ara Pascual, Clarà, Manolo, Monjo, Llissas,

Laporta, Fradera, Anglada Camarasa, Casas, Junyent, Togores, Opisso, Durán, Puigdemolas, caricaturistes com Xavier Nogués, Apa o Bagaría, fotògrafs com Francesc Català-Roca i artistes estrangers com Ruberman, la pintora russa establerta a Catalunya Olga Sacharoff –que serà objecte d'una antològica al MNAC– o el seu marit, el fotògraf Otho Lloyd. "El meu pare ha anat reunint una col·lecció important, però de tant en tant encara van sortint nous retrats a subhastes", assenyalava la seva besneta Sílvia Omedes, funda-

Músic notable, el seu físic peculiar va inspirar un centenar d'artistes plàstics i fotògrafs de l'època

dora i directora de Photographic Social Vision.

Amb motiu de la restauració d'*El violinista*, la productora Puente Aéreo farà un documental dirigit per Carlos Pradas en què, a més de seguir de prop tot el procés de recuperació de l'escultura, s'endinsarà en la personalitat del personatge que la va inspirar. "Era un home desbordant, molt bohemí i molt bon músic, amb un gran carisma escènic, però de qui no han quedat registres musicals", lamenta Omedes.

Estudiant de l'Escola Municipal de Barcelona des de molt petit, amb 17 anys va viatjar a Brussel·les, on va obtenir el Premi d'Honor del Conservatori, que li conferia el títol de virtuós, tal com Gargallo va titular la seva escultura. Allà va poder completar els seus estudis, gràcies a la generositat de Juli Marialí Tey, pare del seu amic íntim, l'enginyer Melcior Marial, que li va pagar la carrera. Hi va conèixer Berthe Willote, l'amor de la seva vida, que es va casar amb el seu amic i després, ja vídua, es va convertir en la seva esposa.

Segons revela Mònica Pagès, Francesc Costa tocava amb un valuós violí del segle XVIII construït per Guarneri del Gesù que li va regalar el marquès de Bolàrque, "però la meua àvia explicava que sortia amb ell a l'escenari com si portés una escombria", riu Omedes, que diu que el seu moment estel·lar de l'any era el concert de Sant Esteve que cada any protagonitzava al Palau de la Música.

Però la seva no va ser només una carrera local, va viatjar per tot Espanya i també va fer concerts puntuals a capitals europees com Brussel·les i París, a Turquia, Egipte, el Marroc, l'Argentina o l'Uruguai. Tertulià de la sala La Pinacoteca, al passeig de Gràcia, i la del Cercle Artístic, va ser professor de l'Escola Municipal de Música i compositors com Frederic Mompou li van confiar l'estrena d'obres com ara *Altitud*.●

▶ 26 Junio, 2016

L'OAC, l'oficina antifrau dirigida per De Alfonso, s'ha caracteritzat per un pressupost elevat i resultats nimis

Una oficina gens productiva

SANTIAGO TARÍN
 Barcelona

La Fiscalia sempre ha mirat amb recel l'activitat de l'Oficina Antifrau de Catalunya (OAC), i ha guardat les distàncies amb aquest organisme. En els últims quatre anys, de les 25 denúncies que li ha presentat l'oficina n'ha arxivat 19. El 2015 l'OAC només va remetre una qüestió al Ministeri Públic, fet que va ser motiu de crítiques per part dels grups polítics del Parlament.

Antifrau va néixer l'any 2008, amb el govern tripartit, fruit de la iniciativa del llavors fiscal anticorrupció David Martínez Madero, que va tenir, sobretot, el suport d'ERC. Llavors, Martínez Madero mantenia una relació fluïda amb el portaveu parlamentari dels republicans al Congrés dels Diputats, Joan Puigcercós. L'objectiu que tenia des del començament era controlar el sector públic i detectar i investigar els casos de corrupció que s'hi poden produir, però, si creuen que s'ha produït un delictes, han d'aturar-ne l'expedient i traslladar-lo a la Fiscalia o als jutjats.

L'OAC va tenir feina ben aviat. L'any 2009 el magistrat de l'Audiència Nacional Baltasar Garzón va dur a terme l'operació Pretòria, que

ALEX GARCIA

Daniel de Alfonso, director de l'OAC, en la seva compareixença davant el Parlament

afectava polítics socialistes i convergents. Garzón va nomenar Antifrau administrador judicial de l'empresa pública Gramepark, de Santa Coloma de Gramenet. Avui dia el cas Pretòria està pendent de judici, i la interventora municipal que va denunciar les irregularitats, Maite Carol, va perdre el lloc de treball

amb un dictamen favorable de l'oficina. L'OAC també va dur a terme un informe sobre el Palau de la Música, un altre escàndol de corrupció que s'esllangueix mentre espera el desenllaç.

Des d'àmbits polítics i judicials l'OAC es mira amb suspicàcia pel pressupost elevat que té. A l'últim

exercici, el Parlament de Catalunya va destinar 5,1 milions d'euros a Antifrau, que té una plantilla de 56 empleats, dels quals cinc són alts càrrecs.

Segons l'última memòria feta pública per l'OAC, que es refereix a les seves activitats l'any 2014, des de l'oficina es van remetre nou afers a

la Fiscalia. En els últims quatre anys l'OAC ha remès 25 expedients als fiscals, que directament n'han arxivat 19 per la falta de solvència. Dels altres, un va ser arxivat pel jutge. L'any passat, el 2015, tan sols es va remetre un cas al ministeri públic,

Maite Masià, possible substituïda de De Alfonso, està esquitxada pel cas ITV i el de Jordi Pujol Ferrusola

cosa que va suscitar crítiques de grups polítics del Parlament, que van assenyalar que cinc milions d'euros eren molts diners per presentar una sola denúncia. Aquesta no és l'única polèmica a què s'ha enfrontat l'OAC. Quan el seu número dos, Albert Batlle, va passar a dirigir els Mossos d'Esquadra, es va nomenar per substituir-lo Maite Masià, el nom de la qual havia sortit esmentat en el cas de les ITV. Pròxima ideològicament a CDC, s'ha mirat amb lupa la seva participació en les indagacions dels negocis de Jordi Pujol Ferrusola i en l'ús de la informació que li va facilitar l'exnòvia d'aquest. ●

► 25 Junio, 2016

ECE

ESCENARIOS DE CULTURA Y ESPECTÁCULOS

LA GIRA 'LICENCIA PARA CANTAR' LLEGA AL AUDITORIO DE ZARAGOZA

FERRAN SENDRA

►► Andrés Calamaro, en un concierto celebrado el pasado día 6 de junio en el Palau de la música de Barcelona, con la formación 'acústica' con la que hoy actúa en el Zaragoza.

«El significado de la música es un misterio, supongo que debe emocionar»

Andrés Calamaro MÚSICO

LAURA LATORRE
llatorre@aragon.elperiodico.com
ZARAGOZA

La gira *Licencia para cantar* de Andrés Calamaro llega hoy a la sala Mozart del Auditorio de Zaragoza (21.30 horas). Calamaro presentará las canciones de *Romaphonic Sessions*, grabado con el pianista Germán Wiedemer y que es el tercer volumen de sus *Grabaciones encontradas*. Para este trabajo, reinterpretan canciones que Calamaro ha interpretado con artistas como Hugo Fattoruso, Litto Nebbia, Juanjo Domínguez, Antonio Serrano, Jerry González y Los Rodríguez, además de las lecturas de canciones de su propio repertorio.

—¿Cómo seleccionó las canciones para *Romaphonic Sessions*?
—Estábamos pensando en canciones para sumar a un concierto que ofrecimos hace un año y nos encerramos una tarde con un micrófono para can-

tar aquellas menos habituales en nuestros conciertos, como son los tangos y las cosas contemporáneas, además de cosas más que estábamos contemplando para cantar sin el grupo eléctrico habitual. Los conciertos de la gira no reproducen los sonidos del disco, lo estamos mejorando.

—¿Cómo se versiona una canción de un artista a quien admira?

—Interpretar es fundamental, no se puede confiar en un cantante que no se ofrezca a cantar versiones de otros artistas. Siempre con respeto y con personalidad.

—¿Qué ha significado este disco para usted?

—Los discos ya no significan. Ahora mismo estamos embarcados en una gira que no respeta el sonido del álbum. Es un disco de archivo, algo anecdótico. Significa distintas cosas para cada persona que lo escuche. El significado de la música es un misterio,

supongo que tiene que agradar y emocionar.

—Hace años que su carrera transcurre entre Argentina y España, ¿hasta que punto esto determina su música?

—No tengo idea. La música la determinan distintos factores humanos, cosas del oficio y el deseo. No siempre se trata del suelo que pisamos, a veces la oportunidad llega a través de la lectura, o algo que escuchamos, una

«Los conciertos de la gira no reproducen los sonidos del disco, lo estamos mejorando»

serie de acordes. Me reconozco como argentino españolizado. Son muchos años recorriendo estas carreteras y hay atmósferas que me resultan familiares.

—¿Qué es lo que más le influye de España?

—Pregunta interesante. Y complicada de contestar. Me influyen muchas cosas y ninguna: palabras, recuerdos, olvidos, silencios, ambientes... Lógicamente escuché música española que sé valorar, y aquí celebro conversaciones con gente valiosa que supongo que me influye de alguna manera.

—¿Qué música escucha?

—A la mañana escucho jazz grabado antes de 1960. Por la tarde escucho música gourmet variada.

—Participó con otros artistas, como Juan Gabriel o Bunbury en un disco tributo latinoamericano a la Creedence Clearwater Revival.

¿Qué puede adelantar de su participación en el álbum?

—Pude elegir una de mis canciones preferidas, estaba disponible. Me enviaron las pistas y yo agregué mi cante anglo-argentino.

—Habrà un cuarto volumen de *Grabaciones encontradas*?

—Sí, seguro. Y un quinto.

—Esta noche estará en Zaragoza ¿Qué recuerdos guarda de sus anteriores actuaciones en la ciudad?

—Por fortuna son muchas las veces que canté en Zaragoza en los últimos 25 años. No recuerdo todas, a veces el olvido encierra interesantes causas y consecuencias. Siempre llegue con grupos eléctricos y estoy encantado de estrenarme con el trío de piano, contrabajo y percusiones. No reproducimos el sonido del disco, vamos con otra cosa. Canciones y compás. ≡

► 25 Junio, 2016

Mas i Mas

Mas i Mas Festival
Barcelona

Del 26 de juliol al 4 de
setembre

www.masimas.com/festival

El pianista de
Nova Orleans
Ellis Marsalis és
una de les grans
apostes jazzístiques
del festival

DOUGLAS MASON / GETTY

L'agost també és música a Barcelona

JAVIER RICOU

Han sonat molts acords des que va obrir, el 1986, el Mas i Mas Bar al carrer Marià Cubí de Barcelona. No ho va tenir gens fàcil en els inicis però que va tirar endavant perquè va encertar de ple en la seva oferta musical. Amb el soul, el funk i el blues va aconseguir guanyar-se a poc a poc una clientela entregada i fidel a aquests estils musicals. La marca Mas i Mas no ha parat de créixer des d'aleshores. La Boite i després Zacarías (a la zona alta de la ciutat), el Mas i Mas Cafè del carrer Còrsega, el

Jamboree i el Tarantos, la Cova del Drac-Jazzroom... i des de l'any 2003 el San Miguel Mas i Mas Festival Barcelona. Són les principals etiquetes d'aquesta marca.

L'estiu d'aquesta ciutat no seria el mateix sense aquest festival que engaga el 28 de juliol i abaixa el teló el 4 de setembre. El gruix del programa cobreix tot l'agost, un mes en què a Barcelona hi ha poques propostes culturals, per la qual cosa el Mas i Mas Festival pal·lia aquesta mancança. Aquest estiu s'arriba a la 14a edició i l'oferta del cartell repeteix en varietat i qualitat. En el Mas i Mas hi caben des de la música clàssica fins al flamenc, sense oblidar el jazz més elegant, el funk, l'electrònica o el R&B. Tot repartit per diferents sales: el Jamboree, el Tarantos, el Moog, el Born Centre Cultural i, com a escenari de més envergadura, el Palau de la Música Catalana.

Al Palau s'aixecarà (28 de juliol) el teló d'aquest festival amb l'esperat concert de Maria del Mar Bonet, que unirà en aquest espectacle dos dels seus treballs més emblemàtics: *Alenar* i *Amic, Amat*. Serà un homenatge a l'obra de Ramon Llull, amb motiu de

l'any Llull. L'acompanyaran a l'escenari el guitarrista flamenc Paco Cepero, company seu en l'enregistrament del disc *Alenar*, i el flautista siríà Moslem Rahal, del Cham Ensemble de Damasc i únic supervivent d'entre els músics que van gravar amb Maria del Mar Bonet l'àlbum *Amic, Amat*. El concert vol ser, a més, un homenatge al poble siríà en aquest dur moment per als refugiats.

Aquella mateixa nit està prevista al Jamboree –també com a sessió inaugural del festival– l'actuació d'una altra llegenda de la música. Es tracta d'Ellis Marsalis, patriarca del jazz i d'una nissaga de grans músics de Nova Orleans. Marsalis, amb uns 82 anys envejables, farà una parada al local de la plaça Reial enmig de la gira que el manté molt ocupat aquest estiu.

El Mas i Mas Festival, marcat per l'any Llull i el centenari de la mort del pianista lleidatà Enric Granados, ha trobat també un buit per celebrar un altre aniversari: els trenta anys als escenaris de Martirio. El 29 de juliol la *renovadora* de la copla actuarà, també al Palau de la Música, amb convidats de luxe com Maria del Mar

El veterà
saxofonista Lee
Konitz oferirà
dos concerts

STEVE THORNE / GETTY

A l'agost la ciutat de Barcelona queda ensopida. La proposta cultural també fa vacances, però hi ha el San Miguel Mas i Mas Festival per cobrir la mancança. Aquest estiu hi ha programades gairebé cent actuacions. Destaquen els concerts de Maria del Mar Bonet i Martirio, el jazz d'Ellis Marsalis al Jamboree o l'homenatge a Amy Winehouse

► 25 Junio, 2016

EFE

Bonet, Sílvia Pérez Cruz i Arcàngel. Al costat de Martirio hi seran també bona part dels músics que l'han acompanyat des del 1986, quan va veure la llum el seu primer disc, *Estoy mala*.

L'arrencada del San Miguel Mas i Mas només serà un petit, encara que selecte, mos del menú d'aquest festival amb gairebé un centenar d'actuacions programades. Per Barcelona passaran veterans del jazz com Lee Konitz, amb doble concert (29 i 30 de juliol), o l'italià Mario Biondi (4 d'agost), considerat el blanc amb la veu més negra del continent europeu. El seu sofisticat jazz-soul ha conquerit molts escenaris.

Un altre dels moments esperats (23 d'agost) és el de l'actuació de Zalon Thompson, corista de la gran Amy Winehouse. Zalon ve en aquesta ocasió a Barcelona per retre homenatge a la seva amiga i mentora acompanyat per la big band catalana The Gramophone

Allstars. Però aquest no serà l'únic homenatge a estrelles de la música del Mas i Mas. Amadeu Casas (6 d'agost) emularà B.B. King i Àlex Delgado (3 d'agost) retrà homenatge al recentment desaparegut Prince.

El jazz tornarà a ser, un estiu més, la columna vertebral de la proposta d'aquest festival que reparteix sons musicals per tot Barcelona. El guitarrista John Abercrombie (5 i 6 d'agost), Peter King (12 i 13 d'agost), Abdu Salim (14 d'agost) o Jesper Thilo (31 d'agost) són algunes de les propostes de qualitat. Com els concerts d'Earl Thomas (31 de juliol), Luna Cohen (31 de juliol), Kevin Mahogany (2 d'agost), Izah (12 d'agost), Sara Pi (19 d'agost) o del saxofonista porto-riqueny David Sánchez (11 d'agost).

En l'apartat de clàssica la figura d'Enric Granados cobra en aquesta edició una especial rellevància. Daniel Ligorio (8 d'agost) retrà

homenatge en un concert monogràfic al pianista de Lleida, igual que Nexus Piano Duo (22 d'agost) o Katia Michel (14 d'agost), que actuarà a l'escenari Born CCM. El Palau de la Música acollirà també el concert del pianista coreà Ming-Sung Lee (1 d'agost). Al Moog hi haurà sessió d'electrònica cada nit, mentre dura el festival, a partir de la mitjanit. I el flamenc queda reservat, com és habitual, per a la sala Tarantos, amb actuacions, entre d'altres, de Pol Vaquero, Arte Puro, Isaac&Compañía, La Puente, Lorena Franco o Marina González.

El concert de cloenda (1 de setembre) al Palau de la Música servirà per celebrar la reparició als escenaris de Rafael Riqueni, mestre i poeta de la guitarra i el flamenc. L'acompanyaran a l'escenari dos referents més del flamenc més lliure i creatiu com són la cantaora Lole Montoya i el ballaor Israel Galván. |

Martirio celebrarà amb un concert a Barcelona els seus trenta anys als escenaris

► 25 Junio, 2016

Castell de Santa Florentina

XVIII Festival de Música Clàssica
Santa Florentina
Castell Jalpí, Arenys de Munt

Del 24 de juliol al 28 d'agost
www.santaflorentina.com

El violinista Ara Malikian actuarà acompanyat per la guitarra de José Luis Montón

ARXIU

Un nou tron per a la clàssica

ANTÒNIA JUSTÍCIA

Va ser alumne i company en múltiples concerts i està considerat el seu hereu quant a estil interpretatiu i musical. Es tracta de Claudi Arimany i Barceló, flautista de fama internacional que segueix els passos del cèlebre flautista francès Jean-Pierre Rampal i que aquest any serà un dels plats forts del XVIII Festival de Música Clàssica Santa Florentina. Un certamen que, després de 16 anys celebrant-se al mateix escenari –el castell de Santa Florentina–, canvia en aquesta ocasió d'aires per situar-se en un altre castell, el de Can Jalpí, ubicat entre els dos Arenys, a escassos quilòmetres d'aquell primer castell que el va veure néixer fa 18 anys a Canet de Mar i on s'oferiran els deu concerts del programa.

A més d'Arimany, que amb la Bach Chamber Orquestra interpretaran els *Concerts de Brandenburg* número 1 i 5 de Bach el 13 i el 17 d'agost, el festival ha fitxat un dels violinistes amb més personalitat del panorama musical actual. Es tracta d'Ara Malikian, violinista espanyol d'origen libanès i ascendència armènia, músic que ha traspassat el seu propi estil i aconsegueix omplir escenaris d'un públic entusiasta que vol escoltar música clàssica. I ho ha aconseguit innovant sobre l'escenari, on de forma creativa uneix virtuosisme i espectacle. Per a l'ocasió –19 d'agost– interpretarà algunes de les cançons del seu últim

disc *Flamenco-Etxea*, que va gravar amb l'acordionista Gorka Hermosa, però ara acompanyat per la guitarra de José Luis Montón

El programa presenta novetats com el concert de la Mozart Chamber Orchestra de Baden-Württemberg, una de les més prestigioses d'Alemanya, que comptarà amb la participació de la prestigiosa violinista canària resident a Nova York Eva León.

Comentari a part mereix el concert solidari dels solistes de l'Orquestra Unesco Barcelona, amb un projecte musical d'àmbit català que incorpora músics joves i que lluita contra la pobresa infantil en benefici de Càritas. Amb ells actuarà el jove barceloní de catorze anys Michael Andreas Haeringer, que va guanyar als deu el concurs *Tú sí que vales*. Haeringer és un pianista català d'ascendència alema-

nya i descendent directe del pianista i compositor hongarès Franz Liszt i de la pianista alemanya Sophie Menter.

El que es considera un dels esdeveniments musicals més prestigiosos de la província es va començar a celebrar el 1999 al castell de Santa Florentina de Canet de Mar, que durant anys va acollir desenes d'artistes de prestigi internacional. El 2015, la família russa que va comprar el castell va comunicar la seva desvinculació amb l'esdeveniment. L'alternativa es va trobar a Caldes d'Estrac, on l'alcalde de la localitat, Joaquim Arnó, es va mostrar molt interessat en assumir un certamen d'aquest abast, per al qual es va instal·lar un gran envelat per a 400 persones al parc del Muntanyà i es va començar a projectar un amfiteatre a la població. Però el projecte es va truncar i Arenys de Munt se l'ha fet seu.

La novetat d'aquesta edició, a part del marc incomparable, és l'ostensible rebaixa en el preu de les entrades –entre 20 euros i 35 euros– que permet l'increment d'aforament al pati d'armes del castell, on s'ubicaran 500 espectadors. Una altra novetat és l'abonament per a cinc concerts, que suposarà un descompte del 20% en el preu de l'entrada. |

Després d'anys celebrant-se al castell de qui prenía el nom, el festival de música de Santa Florentina canvia aquest any d'escenari i es trasllada al castell de Can Jalpí d'Arenys de Munt, on se celebrarà com a mínim durant els propers tres anys. Els 'Concerts de Brandenburg' o 'Carmen', de Bizet, són alguns dels plats forts del programa

La violinista Eva León va debutar als vint anys al Palau de la Música

El flautista Claudi Arimany interpretarà els 'Concerts de Brandenburg'

► 25 Junio, 2016

La DO Cava presenta el Cava de Paraje Calificado

Esta nueva categoría Premium incluirá los cavas procedentes de un paraje excepcional

El Consejo Regulador del Cava presentó en el Palau de la Música de Barcelona el Cava de Paraje Calificado, una nueva categoría premium que incluirá aquellos cavas elaborados con uvas procedentes de un paraje determinado como excepcional por sus condiciones climatológicas o geológicas. Durante el acto de presentación, dirigido por la periodista **Pepa Fernández**, el presidente del Consejo Regulador del Cava, **Pedro Bonet**, explicó los requisitos que deben cumplir estos cavas, entre ellos una edad mínima del viñedo de 10 años, un rendimiento máximo de 8.000 kilos por hectárea y una vendimia manual. Otros requisitos indispensables son el vinificado en la propiedad, un rendimiento de extracción máxima por hectárea de 48 hectolitros, una calificación del vino base, una crianza mínima de fermentación en

botella de 36 meses y trazabilidad integral desde la viña hasta su comercialización, entre otros aspectos.

Según Bonet, "el Cava de Paraje Calificado nace para situar el cava en la punta de la pirámide cualitativa del vino" y "para hacer justicia a la calidad" de este espumoso, que se elaborará en los tipos 'Brut'. En su intervención, Bonet recordó que el Cava de Paraje Calificado "es una categoría incluida en la DO Cava" y "son pocas las DO que pueden presumir de tantos logros, a pesar de que aún somos jóvenes". "Somos la segunda DO de vino español y la primera de vino exportado", recalcó. Asimismo, afirmó que el cava "ha sido y es clave para la sostenibilidad global, para el progreso y para el futuro", aunque todavía "queda mucho camino por recorrer", ya que "deberíamos mejorar la imagen del cava, el posicionamiento, la distribución tradicional o el marketing".

Por su parte, el subsecretario de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente, **Jaime Haddad**, destacó que el Cava de Paraje Calificado representa "un escalón de calidad más para uno de los elementos más significativos de nuestra cultura" y contribuye a situar el cava "en el

lugar que se merece".

En la misma línea, la consellera de Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, **Meritxell Serret**, asegurando que esta nueva categoría de cavas aporta "un mayor prestigio y singularidad" al vino espumoso. "Es un paso firme que ayudará a prestigiar todavía más nuestros vinos y cavas", declaró.

En el acto de presentación también participaron expertos nacionales e internacionales del sector del vino como el prestigioso columnista internacional en el sector vinícola y Master of Wine, **Pedro Ballesteros**; la Master of Wine **Lenka Sedlackova**; el Mejor Sumiller de España en Cava, **Guillermo Cruz** y la prestigiosa sumiller alemana, **Yvonne Heistermann**. El evento ha concluido con una actuación musical a cargo del Cuarteto de cuerda de la Orquesta de Cambra del Penedès (OCP).

El presidente del Consejo Regulador, **Pere Bonet**, aseguró que la nueva categoría nace para "hacer justicia a la calidad del cava".

EL OASIS CATALÁN

MIQUEL
 PORTA
 PERALES

CALAMARO

La otra noche, en el Palau, Andrés Calamaro se sintió incómodo. Lo contó él mismo en estas páginas. Durante la interpretación de la canción Media Verónica -dedicada a las verónicas de José Antonio Morante de la Puebla y José María Manzanares-, «algo que no puedo explicar ocurrió». Prosigue: «la canción de marras no terminó de acomodarse en su ritmo y compás y no cuadró en todo lo que duran los versos. Entonces... es que no dejé de pensar en la imprudencia cometida en un lugar donde la tauromaquia fue acorralada y finalmente prohibida, y mi intención no había sido polemizar». Las palabras de Andrés Calamaro brindan un ejemplo de la espiral del silencio de la que

Calamaro, en el Palau

I. BAUCCELLS

habló la politóloga alemana Elisabeth Noelle-Neumann. Esto es, el temor a expresar en público - nuestro músico habla de «imprudencia»- lo que uno piensa cuando se va a contracorriente; ese no significarse ni «polemizar» por miedo a lo que puedan pensar

los otros o para no poner en peligro los intereses particulares, sociales o profesionales. Y no es una casualidad que al cantante argentino le ocurriera eso -el temor a la «imprudencia»- en Cataluña. ¿Acaso la espiral del silencio no explica en buena medida la supuesta adhesión mayoritaria de los ciudadanos catalanes al «proceso»? Más. Andrés Calamaro confiesa que, entre canción y canción, hubiera querido hablar -clara alusión a la CUP- de la «educación tribal» de los niños o de las manifestaciones -los hechos de Gracia, sin duda que enfrentan a la Policía con los revolucionarios de salón. No lo hizo: «me encontraba incómodo». Así -espiral del silencio- se impone en Cataluña la autocensura.

En cualquier caso -más allá de la presión ambiental-, Andrés Calamaro habla del público que le «aplaudió de pie», de «la misma ciudad de siempre y sus cosmopolitas encantos», de las «buenas sensaciones que mejoran con el tiempo». Sujetando el capote con las dos manos, y a mitad del lance ciñéndolo al cuerpo para que el toro salga, pasó Andrés Calamaro por el Palau. Verónica y aplausos.

▶ 24 Junio, 2016

Fernández intenta poner al frente de la Policía a uno de sus arietes

El ministro tenía previsto nombrar ayer al comisario Olivera como director adjunto operativo

El mando policial viajó en 2012 a Barcelona para intentar reactivar el 'caso Palau'

M.S.P. Madrid

El nombramiento tenía que haberse firmado ayer, pero el estallido del escándalo de las escuchas entre el ministro del Interior y el jefe de la Oficina Antifraude de Cataluña lo ha dejado en suspenso. Al menos hasta las elecciones. Jorge Fernández Díaz iba a designar, y aún tiene intención de hacerlo, a uno de los más significados mandos antisoberanistas de la Policía y miembro de la facción más cercana al PP director adjunto operativo (DAO), el máximo responsable policial de la institución.

El comisario José Luis Olivera iba, y puede serlo todavía, el sucesor de Eugenio Pino, jubilado esta semana y que dirigía la no Unidad de Planificación Estratégica y Coordinación, más conocido como el *pequeño CNI* de la Policía.

El comisario José Luis Olivera.

ARCHIVO

Fernández había sido muy criticado en la Policía por convocar el 8 de junio el puesto de DAO, que es de libre designación, estando el Gobierno en funciones. Según las fuentes consultadas, el interés del ministro por la convocatoria exprés obedecía a que quería a toda costa que Olivera fuera el nuevo hombre fuerte del cuerpo, a pesar de que había otra decena de candidatos y de las reticencias del propio interesado.

Es más, el propio titular de Interior y su entorno tuvieron que vencer *in extremis* al comisario pa-

ra que optara al cargo, algo que no pretendía, ya que no quería cambiar su actual destino.

Visitas a Barcelona

Este comisario es desde enero de 2015 director del Centro de Inteligencia contra el Terrorismo y el Crimen Organizado (Citco), la fusión de las dos grandes instituciones de análisis en las que vuelcan y comparten datos la Policía, la Guardia Civil y el Centro Nacional de Inteligencia. Olivera cedió y presentó su solicitud el 14 de junio, al filo de que se acabara el plazo.

Este comisario es ya uno de los miembros de las fuerzas de seguridad con más poder. Pero su currículum tiene algún borrón. Olivera fue uno de los dos comisarios que el 29 de octubre de 2012, en plena campaña de las elecciones catalanas, se desplazó a Barcelona para tratar de convencer a los fiscales anticorrupción Fernando Bermejo y Emilio Sánchez Ulled de que resucitaran la investigación del *caso Palau* y reclamaran al juez el registro de la sede central de Convergència.

La persona que acompañó a Olivera en ese poco exitoso viaje era el también comisario Marcellino Martín Blas-Aranda, el exjefe de Asuntos Internos, otrora uno de los hombres fuertes del Ministerio del Interior y que en la actualidad es uno de los más firmes opositores al *pequeño CNI*, después de enfrentarse a muerte con el también comisario José Manuel Villarejo, de servicios especiales, al que acusó en un informe de estar relacionado con el *pequeño Nicolás*.

Los fiscales catalanes se negaron a actuar contra Convergència porque los indicios que presentaron Olivera y Blas-Aranda no estaban en absoluto confirmados, eran muy débiles y se basaban en los supuestos informes apócrifos contra Artur Mas que circulaban esos días.

El ministro intenta poner al frente de la Policía a un comisario antisoberanista

▄▄ **M. SÁIZ-PARDO**

MADRID. El nombramiento tenía que haberse firmado el miércoles, pero el estallido del escándalo de las escuchas entre el ministro del Interior y el jefe de la Oficina Antifraude de Cataluña lo ha dejado en suspenso. Jorge Fernández Díaz iba a designar, y todavía tiene intención de hacerlo, a uno de los más significados mandos antisoberanistas de la Policía como director adjunto operativo, el máximo responsable policial de la institución. El comisario José Luis Olivera iba a ser el sucesor de Eugenio Pino, jubilado esta semana.

Fernández Díaz había sido muy criticado en la Policía por convocar el pasado 8 de junio el puesto, que es de libre designación, estando el Gobierno en funciones. Según las fuentes consultadas, el interés del ministro por la convocatoria exprés obedecía a que quería a toda costa que Olivera fuera el nuevo hombre fuerte del Cuerpo, a pesar de que había otra decena de candidatos y de las reticencias del propio interesado. Aunque su currículum tiene algún borrón. En plena campaña de las elecciones catalanas de 2012 se desplazó a Barcelona para tratar de convencer a los fiscales anticorrupción de que resucitaran la investigación del 'caso Palau' contra Convergència.

▶ 24 Junio, 2016

Interior sospecha que la grabación al ministro se hizo desde dentro

Fernández Díaz designa un reducido grupo de Policía Judicial para investigar el espionaje ▶ La crisis agrava las tensiones en la cúpula del Ministerio y paraliza el nombramiento del director operativo

FERNANDO LÁZARO MADRID

Los agentes de la Policía Judicial que investigan la grabación y posterior filtración de las conversaciones entre el ministro del Interior, Jorge Fernández Díaz, y el director de la Oficina Antifraude de Cataluña, Daniel de Alfonso, barajan como una de las hipótesis principales que el operativo de espionaje se montara desde dentro de las estructuras del Estado.

La difusión de las conversaciones coincide con un período de máxima tensión en las denominadas *cloacas* del Estado, conformadas por altos mandos policiales que dirigen operativos secretos al límite de la legalidad. La Policía Ju-

dicial ha formado un grupo muy pequeño de investigadores del máximo nivel para evitar que haya cualquier tipo de fuga de información sobre el caso.

En este contexto de enfrentamiento, el Ministerio del Interior ha decidido congelar la renovación de la cúpula policial hasta después de las elecciones. Estaba previsto que se nombrara al nuevo Director Adjunto Operativo (DAO), uno de los mandos más importantes, que sustituirá al que se jubiló ayer, el comisario Eugenio Pino. **SIGUE EN PAGINA 11**

▶ 24 Junio, 2016

La investigación pone el foco en la cloaca policial

Interior congela la renovación del Director Adjunto Operativo hasta después del 26-J

VIENE DE PRIMERA PÁGINA

Eugenio Pino dejó ayer su cargo. La Policía había abierto un concurso para que los mandos policiales que aspiraran a sucederle presentaran su candidatura. Y 14 altos mandos enviaron su solicitud para pujar por la plaza, que será de libre designación por parte del Ministerio del Interior. Entre los candidatos, uno sobresalía sobre el resto. EL MUNDO ya informó de quien tenía muchos boletos para resultar elegido el actual director de la inteligencia policial, el director del CITCO (Centro de Inteligencia contra el Terrorismo y Crimen Organizado), el comisario José Luis Olivera.

El ministro del Interior convocó el pasado 8 de junio la plaza de DAO. El plazo para presentar candidaturas finalizó el día 14. Olivera es un comisario que despierta simpatías tanto en las filas del PP como en las del PSOE. No en vano, fue él quien estuvo al frente de la Udef cuando se creó esta nueva unidad y

Las pesquisas corren a cargo de un grupo muy pequeño para evitar fugas

fue con él cuando comenzaron las gestiones de la operación *Gürtel*.

También fue él quien, junto con el comisario Marcelino Martín Blas, viajó a Barcelona y se entrevistó con fiscales Anticorrupción en octubre de 2012 para tratar de empujar las investigaciones del caso *Palau* y ofrecer a los represen-

tantes del Ministerio Público su colaboración para relanzar pesquisas sobre la corrupción en Cataluña.

La congelación de la renovación de la cúpula policial se produce en un momento de máxima tensión, en el que las denominadas *cloacas* del Estado, un grupo de agentes que en muchas ocasiones cruzan la raya de la ley, están más en el punto de mira de la opinión pública que nunca. La sospecha de que la grabación de estas conversaciones al ministro del Interior sea obra de policías sobrevuela entre los investigadores, en un momento en que se ha agravado un enfrentamiento entre mandos policiales.

El origen del enfrentamiento está en la operación *Emperador*, que se saldó, en octubre de 2012, con la detención del chino Gao Ping por una gigantesca red de blanqueo de capitales y la implicación de varios mandos policiales, que fueron acusados de recibir regalos. El apellido del comisario José Villarejo apareció entre los implicados y Martín Blas fue el encargado de la investigación. Desde entonces, la tensión no ha hecho más que crecer.

Por el camino ha habido otros casos, como el que se investiga sobre el acoso a la doctora Pinto, en el que también aparecía relacionado el comisario Villarejo por sus contactos con el empresario Javier López Madrid. Ahora, al frente de la DAO se quedará de manera provisional, en funciones, el subdirector de Recursos Humanos de la Policía.

Esta semana ha sido imputado el comisario Villarejo en la pieza separada que instruye el juez Zamarrigo en el caso del *pequeño Nico-*

Jorge Fernández Díaz, con Xavier García Albiol al fondo, en una panificadora de Montcada (Barcelona), ayer. EFE

lás. En ella se investiga la grabación y difusión de la conversación entre Marcelino Martín Blas y agentes del CNI. Se presume que el teléfono de uno de esos agentes fue *hackeado* y activado a distancia para grabar ese encuentro. Esa es la hipótesis principal que sostienen los investigadores también en el ca-

so de la grabación del teléfono del ministro del Interior. No es la única, aunque en las últimas horas los investigadores han dado casi por descartado que fuera el propio director de la Oficina Antifraude quien grabara intencionadamente la charla.

Las bajas por edad en el seno de la cúpula policial se acumulan du-

rante las próximas semanas. Además de Pino, también pasan a situación de jubilación los comisarios Villarejo y Martín Blas y el actual comisario general de Policía Judicial, José Santiago Sánchez Aparicio, a quien el ministro le acaba de encarar las pesquisas sobre la grabación y difusión de sus conversaciones.

▶ 24 Junio, 2016

CLÁSICA

Felices con Sokolov

GRIGORI SOKOLOV

Grigori Sokolov, piano.
Obras de Schumann y Chopin.
Palau de la Música,
Barcelona, 21 de junio

JAVIER PÉREZ SENZ

Grigori Sokolov es un pianista que nada quiere saber de poses y vanidades. Lejos de la banalización y el mercadeo mediático, el suyo es un pianismo hecho de confidencias y complicidades que necesita un grado de intimidad con el público, algo que solo consiguen los pianistas de culto. Lo fue el involi-

dable Sviatoslav Richter y lo es en nuestros días este gigante del piano que el martes, en su regreso al Palau, creó una atmósfera de poesía musical que convirtió su recital en la más hermosa velada pianística de la temporada.

Los recitales del gran pianista ruso tienen su liturgia. La luz natural del atardecer que se colaba en la gran sala del Palau a través de las vidrieras y la gran lámpara central, creó una atmósfera de ensueño que aumentó la sensación de intimidad: es lo que busca Sokolov

cuando insiste en tocar en un escenario en semipenumbra, tíbilmente iluminado, sin focos sobre el piano y el pianista, para no robar protagonismo a la música.

Estuvo en vena Sokolov desde el delicado inicio de la *Ara-beske, op.18*, de Robert Schumann, sostenida por graves carnosos y sonidos que parecían desvanecerse; entre los momentos mágicos, el encadenamiento, sin pausa, con la apasionada *Fantasia en do mayor, op. 17*, en una lógica del discurso poético animada con detalles de precisión y colores turbadores.

Tras Schumann, consagró la segunda parte a otro genio del piano romántico, Frédéric Chopin. La claridad y limpieza de la articulación nos descubrió deta-

lles curiosos en sus dos *Nocturnos, op. 32* y en la trascendente *Segunda Sonata*, interpretada sin sentimentalismo. Al contrario, la sobriedad y el sentido del tiempo reveló matices que suelen pasar desapercibidos. Hay quien opina que Sokolov suele tocar demasiado lento, pero su relato está tan bien construido que te convence de lo contrario: es que los otros suelen tocar demasiado rápido.

Es tanta la sabiduría y la humildad de este generoso intérprete —entra y sale rápido del escenario, casi sin pararse a recibir los aplausos— que al salir del concierto, tras una apoteósica tanda de seis propinas, te sientes mucho más feliz y agradecido por tanta emoción compartida.

Sokolov, un geni a mitja llum

CRÒNICA El genial pianista rus va tornar a sacsejar el Palau

|| CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

Va tocar a mitja llum, com li agrada. Grigori Sokolov (Sant Petersburg, 1950) no vol que els focus pertorbin la seva comunicació amb el piano. Compromès amb la immersió en l'essència de les obres, fuig de qualsevol imatge que distorsioni el seu diàleg amb la música. Res a veure amb les joves estrelles mediàtiques del circ pianístic. I en la seva novena cita amb Palau 100, el geni va tornar a hipnotitzar un auditori sumit en un silenci religiós. L'espectador va sentir com si el concert estigués dedicat a ell personalment. I Sokolov, gràcies a la seva capacitat d'exploració d'un ampli repertori, va tornar a sorprendre.

Amb aquella tímidesa que el caracteritza, va aparèixer per enfrontar-se a una primera part dedicada a Schumann. Amb *Arabeske* es va mostrar poètic i colorista des del *pianissimo* inicial. Una versió marca de la casa que va enllairar amb la *Fantasia en do major, opus*

L'espectador va
sentir com si el concert
estigués dedicat a
ell personalment

17, escrita per honrar Beethoven però en què emergeixen els sentiments del compositor romàntic per la pianista Clara Wieck, que acabaria sent la seva dona. Els tres moviments van projectar, amb articulació precisa i alada, els diferents moments de la partitura, tot i que no va complir del tot amb la indicació del passatge d'entrada que exigeix «tocar en tot moment de manera fantasiosa i apassionada». Més assossegat, va prescindir de part de l'explosivitat que suggereix l'obra, per fer-la més seva.

METICULÓS // Al descans va tornar a fer afinar el piano per entrar en els dos nocturns interpretats de Chopin, que va resoldre amb delicadesa, però sense arribar a la perfecció de la bellesa expositiva de la *Sonata, número 2, en si bemoll*. Després de la impactant introducció, va viatjar a l'*Scherzo*, en què va combinar el ritme fogós amb el lent. La cèlebre *Marxa fúnebre*, inclosa en l'obra, la va desenvolupar amb calculada però imponent sobrietat abans d'arribar al vertiginós *Finale* resolt amb mestria.

Les aclamacions van provocar una tanda de sis propines, entre elles peces de la col·lecció *Sis moments musicals* de Schubert. ≡

▶ 24 Junio, 2016

EL CLAVO ARDIENTE

Eduardo
ESCARTÍN

Una conversación entre el ministro del Interior y el fiscal anticorrupción de la autonomía catalana es de lo más corriente y no versa sobre ningún caso judicial.

La prueba de su inocuidad es que la grabación ilegal de

hace dos años no ha salido ni en las elecciones municipales, ni en las catalanas ni en las generales. En cambio se exhuma ahora, lo que indica cómo están las expectativas de ERC, CDC o como se llame y el tambaleante PSC.

Estamos ante el clavo ardiente al que se agarran los desesperados. Un cambio de impresiones entre el jefe de las fuer-

zas del orden y un fiscal jefe no tiene nada de particular.

Lo que sí se demuestra es que son ciertas las sospechas de la atmósfera de corrupción que envuelve a los partidos separatistas. Empezando por ERC, gracias a esta grabación

LA EXHUMACIÓN DE
UNA GRABACIÓN
ILEGAL INDICA LAS
EXPECTATIVAS DE
CDC Y ERC

podemos enterarnos de que el hermano de Junqueras está en una empresa agraciada en concurso público. Al fin y al cabo el anterior caudillo, Carod-Rovira, colocó a dedo a su hermano Apeles como «embajador» en París. No hay que olvidar tampoco al antiguo conseller de Gobernación, alcalde de la Seo y diputado, Jordi Ausàs, de ERC, encarcelado por contrabando de tabaco. Es una página gloriosa para el partido de las esencias republicanas.

En cuanto a los convergentes, con la sede embargada, se escandalizan y se presentan como víctimas de un complot inconfesable. El inefable Homs se ha hecho el ofendido como si CDC estuviese impoluta.

Lo del clan de los Pujol y lo del caso Palau no lo ha inventado Fernández Díaz. Ha sido la acción de la política y la justicia la que llevó aquella gloriosa confesión de Pujol «¿Qué coño (sic) es eso de la UDEF?». Ahora se enterarán de lo que es una grabación ilegal.

▶ 24 Junio, 2016

Els grans equipaments culturals reclamen diners

Els directors de deu dels principals centres de Barcelona demanen a Colau que els diners de la Diputació sufraguin millores en instal·lacions

RAMON SUÑÉ
Barcelona

Els directors dels principals equipaments culturals de Barcelona han enviat una carta a l'alcalde de Barcelona, Ada Colau, perquè una part dels diners que rebrà l'Ajuntament de Barcelona aquest mandat de la Diputació (30 milions d'euros) per a inversions en la ciutat es destinin a aquests centres i d'altres que puguin afegir-se a la llista, a fi que puguin millorar unes instal·lacions que "es troben en una situació deficitària i en algun cas d'obsolescència".

La carta, que també ha estat remesa a la presidenta de la Diputació, Mercè Conesa, i al segon tinent d'alcalde, Jaume Collboni, entre altres destinataris, porta la firma dels directors del

El Liceu és un dels equipaments que s'han adreçat a Ada Colau

Liceu, el Palau de la Música, l'Auditori, el Teatre Lliure, el Mercat de les Flors, el Macba, el CCCB, la Fundació Miró, el MNAC i la Fundació Tàpies.

La comunicació està datada de dimecres passat, 22 de juny, el mateix dia que *La Vanguardia* informava de la decisió presa per la comissió de govern de l'Ajun-

tament de Barcelona el 26 de maig de sol·licitar a la Diputació que 28 dels 30 milions que la corporació provincial donarà al Consistori per a inversions a la ciutat es destinin a la construcció dels túnels viaris de la plaça de les Glòries. Els altres dos restants serien per a la rehabilitació del castell de Montjuïc. Històri-

cament aquesta aportació de la Diputació sempre havia anat a parar a equipaments culturals i esportius, mai a infraestructures viàries.

La proposta, asseguren els directors dels centres culturals, és el fruit d'una reflexió conjunta durant mesos i de la necessitat de "recuperar part de la necessària inversió en els edificis o elements estructurals per dur a terme l'activitat i que, desgraciadament, durant els últims anys no s'ha pogut fer".

Els responsables dels principals equipaments culturals de la ciutat recorden que, durant set anys de crisi econòmica i de serioses retallades, els pocs recursos disponibles s'han dedicat als continguts artístics i a mantenir, "amb molts esforços", el nivell d'ocupació laboral. La reducció de les subvencions per a inversions en aquest període ha estat, afegeixen, "total", i les poques obres que s'han pogut fer han estat a costa d'afectar la qualitat artística. Per això plantegen "recuperar anualment una sèrie d'inversions necessàries".

La fórmula que proposen els gestors culturals a l'alcalde

Colau és destinar una part alíquota anual, a poder ser ja des d'aquest any i per a un període posterior de tres exercicis més (amb possibilitat de pròrroga), de la subvenció per a inversions de la Diputació. Proposen de reservar una quantitat anual i per equipament màxima de 300.000 euros, que anirien a una o diverses actuacions en cadascuna de les instal·lacions.

Els directors dels equipaments culturals es comprometen a presentar anualment les inversions requerides i, una vegada fetes, un informe d'actuació. Tot això amb el compromís addicional de planificar correctament la destinació dels ajuts rebuts i fins i tot de retornar els di-

Adverteixen que alguns dels museus i centres culturals es troben en situació d'obsolescència

ners si les obres no es duguessin a terme. També proposen de crear una comissió de seguiment.

La carta acaba amb una petició a l'alcalde: que "valoreu positivament aquesta alternativa" per aconseguir que els principals equipaments culturals de Barcelona "no es deteriorin". Així mateix, els signants es mostren totalment disposats a incloure en aquesta sol·licitud altres equipaments de la ciutat. ●

► 24 Junio, 2016

Iglesias cuestiona la limpieza del proceso electoral a tres días del 26-J

Obvia que el sistema está judicializado y afirma que si Fernández Díaz continúa no habrá garantías de «seguridad en las votaciones»

■ PAULA DE LAS HERAS

MADRID. No hubo excepción. Uno tras otro, los dirigentes de la oposición cargaron ayer de nuevo contra Mariano Rajoy por mantener en su cargo al ministro del Interior tras la publicación de sus conversaciones con el director de la Oficina Antifraude de Cataluña. Pero Pablo Iglesias fue un paso más allá. El líder de Podemos dejó caer que el resultado de los comicios del domingo estará bajo sospecha si, en el ejercicio de sus funciones, Jorge Fernández Díaz permanece al frente del dispositivo electoral. «Creo -dijo- que todos los españoles tenemos motivos para estar preocupados».

El candidato de Unidos Podemos alegó que el Ministerio del Interior es el encargado de velar «por la seguridad en las votaciones» y que, por lo tanto, la garantía para que no se produzca manipulación es que éste «funcione». «Da la impresión, a la vista de los últimos acontecimientos, de que no funciona muy bien -añadió en unas declaraciones a Cuatro-; confío en los funcionarios de ese ministerio, pero hemos asistido a una imagen de España propia de una república bananera y de 'Mortadelo y Filemón'».

En realidad, Iglesias se equivocaba. En España, como en cualquier democracia, no son ni el Ministerio del Interior ni ningún otro órgano del Gobierno quienes deben garantizar la limpieza del proceso, que está plenamente judicializado. Es la Junta Electoral Central, compuesta por ocho magistrados del Tribunal Supremo y cinco catedráticos de Derecho o de Ciencias Políticas y Sociología, la que supervisa, informa, resuelve y ejerce la potestad disciplinaria. Los catedráticos son nombrados por el Ejecutivo, pero lo hace

Piden la dimisión del director de TVE

El Consejo de Informativos de TVE exigió ayer la dimisión de la dirección de los Servicios Informativos y del director de TVE por las informaciones sobre la conversación entre el ministro del Interior y el jefe de la Oficina Antifraude. En un comunicado, el Consejo consideró «inaceptable la ocultación y el tratamiento parcial de la información» sobre dicha grabación. «Ni el Telediario 2ª Edición, ni La Noche en 24H, ni el Telediario Matinal han informado sobre este asunto».

Pablo Iglesias, ayer en el Congreso de los Diputados. ■ PACO CAMPOS / EFE

a propuesta de los grupos parlamentarios, y los ocho magistrados son designados mediante sorteo por el Consejo General del Poder Judicial.

Es cierto que es el Gobierno el que, cada jornada electoral, informa desde el centro de datos habilitado al efecto sobre cuál ha sido el resultado de la votación. Pero a eso se reduce todo: a informar. Y, además, a informar de unas cifras que se corresponden con el recuento público realizado en cada mesa ante interventores y apoderados de los

partidos; cifras que, en todo caso, tienen carácter provisional. Son las juntas electorales provinciales -también compuestas por tres jueces de los tribunales superiores de justicia y dos licenciados en Derecho o en Ciencias Políticas y Sociología- las

que realizan, tres días después de las votaciones, el escrutinio definitivo en «un acto único» que, para más transparencia, conforme a la ley orgánica electoral, también tiene «carácter público».

«España no es Venezuela»

El modelo es enormemente garantista e incluye múltiples cautelas. Eso explica que jamás ninguna formación haya cuestionado (hasta ahora que Iglesias lo ha hecho de manera preventiva), el resultado de unas elecciones en los últimos cuarenta años; aunque haya habido, como es lógico, reclamaciones ocasionales.

El aviso de Iglesias fue respondido por Mariano Rajoy con un comentario displicente. «España no es Venezuela -dijo en un mitin en Sevilla- que es lo que parece que quieren algunos». En el PSOE, califican el planteamiento del líder de Podemos de «auténtica burrada» impropia de «un experto» en Ciencias Políticas. «¿Quizá empieza a tener algo de miedo ante la evidencia de que el 'sorpasso' no se va a materializar y ya está poniéndose la venda?», ironizan en el equipo de Pedro Sánchez.

Eso no quita para que el primer partido de la oposición coincida con Unidos Podemos en que Fernández Díaz no debería estar un día más al frente de su departamento. Y, de hecho, su candidato reclamó ayer a los votantes que actúen en consecuencia. «Como no van a dimitir ni Rajoy ni el ministro del Interior -dijo-, propongo que les dimitemos en bloque el domingo». También Albert Rivera advirtió al jefe de su Ejecutivo de que, si no hay cese, le hará «responsable» del «uso partidista» de las instituciones. Y, el portavoz de Convergència, Francesc Homs, reclamó que, tan pronto como se constituya el Congreso, se conforme una comisión de investigación.

El ministro intenta nombrar mando de la policía a un comisario antisoberanista

El titular de Interior tenía previsto designar el miércoles a Olivera como director operativo

■ MELCHOR SÁIZ-PARDO

MADRID. El nombramiento tenía que haberse firmado este miércoles, pero el estallido del escándalo de las escuchas entre el ministro del Interior y el jefe de la Oficina Antifraude de Cataluña lo ha dejado en suspenso. Al menos hasta las elecciones. Jorge Fernández Díaz iba a designar, y todavía tiene intención de hacerlo, a uno de los más significados mandos antisoberanistas de la policía y miembro de la facción más cercana al PP director adjunto operativo (DAO), el máximo jefe policial. El comisario José Luis Olivera iba a ser, y puede serlo todavía, sucesor de Eugenio Pino, jubilado esta semana y que dirigía la no Unidad de Planificación Estratégica y Coordinación,

más conocido como el 'pequeño CNI' de la policía.

Fernández había sido muy criticado en la policía por convocar el 8 de junio el puesto de DAO, que es de libre designación, estando el Gobierno en funciones. Según las fuentes consultadas, el interés del ministro por la convocatoria exprés obedecía a que quería que Olivera fuera el nuevo hombre fuerte del cuerpo, a pesar de que había otra decena de candidatos y de las reticencias del propio interesado.

Es más, el titular de Interior y su entorno tuvieron que convencer al comisario para que optara al cargo, algo que no pretendía, ya que no quería cambiar de destino. Este comisario es desde enero de 2015 director del Centro de Inteligencia contra el Terrorismo y el Crimen Organizado, la fusión de las dos grandes instituciones de análisis en las que vuelcan y comparten datos la Policía, Guardia Civil y CNI. Olivera cedió y solicitó el puesto.

José Luis Olivera. ■ R. C.

Olivera fue uno de los dos comisarios que el 29 de octubre de 2012, en plena campaña de las elecciones catalanas, se desplazó a Barcelona para convencer a los fiscales anticorrupción Fernando Bermejo y Emilio Sánchez Ulled de que resucitaran la investigación del 'caso

Palau' y reclamaran al juez el registro de la sede de Convergència.

La persona que acompañó a Olivera en ese poco exitoso viaje era el también comisario Marcelino Martín Blas-Aranda, el exjefe de Asuntos Internos, otrora uno de los hombres fuertes del Ministerio del Interior y que en la actualidad es uno de los más firmes opositores al 'pequeño CNI'. Los fiscales se negaron a actuar contra Convergència porque los indicios que presentaron Olivera y Blas-Aranda no estaban en absoluto confirmados, eran muy débiles y se basaban en los supuestos informes apócrifos contra Artur Mas que circulaban esos días. También desconfiaron del que los dos comisarios -uno de Asuntos Internos y el otro, Olivera, entonces al frente del Centro de Inteligencia contra el Crimen Organizado- trataran con ellos un asunto de corrupción política ajeno a sus cometidos profesionales.

La actuación del comisario que Fernández quiere poner al mando de los 61.000 agentes provocó incluso una queja formal del Consejo Fiscal. Pero la reacción de Interior no fue la reprimenda. Ambos fueron condecorados con la medalla roja del cuerpo, pensionada.

► 24 Junio, 2016

MÉS PROPOSTES

■ ALBA MARBÀ

► **Avui, a les 21.30 h.** La cantant i compositora Alba Marbà obrirà aquesta nit el cicle de concerts que oferta el restaurant Santa Llúcia, de Navès, per a les nits de dijous i divendres dels mesos d'estiu. L'interpret presenta un repertori que es basa en estils com el reggae, el pop, el soul, el jazz i el flamenc, que rega amb ritmes llatins i afrocubans. Temes que tracten tant aviat de temàtiques socials com d'històries i sentiments formen el cançoner de la jove artista. **Navès (Restaurant Santa Llúcia).** Reserves al telèfon 973 48 60 38.

■ MOSTRA DE CORS DE CLAVÉ

► **Avui, a les 17 h.** Coincidint amb la festivitat de Sant Joan, la Coral La Cuïtora (La Llacuna) i l'Alzinar (Masquefa) representaran la comarca de l'Anoia en la cinquena edició de la Mostra de Cors de Clavé que se celebra al Palau de la Música Catalana organitzada per la Federació de Cors de Clavé. La Veu de Voltregà (Sant Hipòlit de Voltregà), Loreley (L'Esquirol), Lo Llobregat de les Flors (El Prat de Llobregat), La Badalonense (Badalona), Cor de Caramelles de Begues i Retorn Planenc (Les Planes d'Hostoles) completen l'elenc d'una trobada que tindrà la col·laboració especial de Pep Sala. **Barcelona (Palau de la Música Catalana).** Preu: 15 euros.

■ «ZAQUIZAMÍ»

► **Dissabte, a les 18 h.** La companyia catalana Roberto G. Alonso és un referent de l'escena de casa nostra. El seu darrer espectacle, *Zaquizamí*, narra la història dels trastos vells de les cases que estan en desús i que van a parar el racó de les andròmines. Els seus habitants, els que no es veuen, però que hi són, comencen a viure, jugar i somiar quan es pensen que no els senten. Cada vegada que el llum s'apaga, s'organitza una festa. *Zaquizamí* és un espectacle ideal per apropar i descobrir amb els més menuts de la casa el món de la dansa i el teatre. **Berga (Teatre Municipal).** Preu: 8 euros (6 euros per als menors de 25 anys).

▶ 23 Junio, 2016

Valentia i qualitat a la nova temporada de l'Orquestra Simfònica del Vallès

James Ross, director titular l'any que ve, va assistir a la presentació al Principal

L'Orquestra Simfònica del Vallès va presentar la temporada de concerts 2016-17 en un acte al Teatre Principal el passat dimecres. En total seran cinc programes més un concert extraordinari seguint les coordenades de la darrera temporada.

A.F.F.

L'acte va estar magníficament conduït pel periodista Franc Lluís Giró, presentador dels programes *Tarda de ràdio* i *Enfilats* a Ràdio Sabadell. Amb un to amè i les preguntes oportunes va anar desgranant cada concert en tertúlia amb els directors musicals que participaran i, també, amb Jordi Cos, viola i president de l'orquestra.

En aquest sentit va sorprendre copsar que tant James Ross, nou titular a partir del setembre de 2017, com Arthur Post parlaven perfectament castellà i aquest darrer, també el català. A més Arthur Post dirigirà el Festival de valsos i danses en un programa, el tercer, que s'oferirà en dues ocasions: el 7 de gener (21h) i l'endemà (11:30h) al teatre municipal La Faràndula.

Línia cinematogràfica

Una de les línies de programació més destacades és la cinematogràfica. D'una banda el concert extraordinari portarà "Els immortals del cinema" amb la participació dels actors-dobladors Irene Montalà i Salvador Vidal recuperant l'exitós programa ofert l'abril de 2015 al Teatre Principal que va exhaurir entrades.

D'altra banda, el cinquè programa, amb Pedro Alcalde al capdavant, combinarà la "Mort d'Isolda" de Tristany i Isolda de Wagner amb la suite per a la pel·lícula *Vértigo* de Bernard Herrmann en un fil conductor basat en l'amor i la mort i rematat amb extractes del ballet *La bella dorment* de Txaikovski i el *Concert per a violí Op. 35* del mateix

FOTOS: ESTEVE BARNOLA

El periodista Franc Lluís Giró va conduir magníficament l'acte de presentació al Principal

compositor.

Sens dubte aquest és un d'aquells encerts de vincles temàtics i musicals amb què l'OSV porta sorprendent les darreres temporades.

Varietat

Un altre dels mèrits de la propera és l'àmplia varietat del repertori que defuig la recurrència a les grans obres del cànnon clàssic. En aquest sentit cal destacar la inclusió d'obres Gorecki i Szyma-

DS

S'ha passat de 2.700 espectadors als poc més de 4.500 d'enguany

nowski (Programa 1) sota la batuta de Víctor Pablo Pérez en un programa recolzat pel Ministeri de Cultura Polonès; del concert per a Clarinet i orquestra del nord-americà Aaron Copland (programa 2) i l'*Stabat Mater* de Salvador Brotons (Programa 4), una de les seves obres més profundes i captivadores de qui serà compositor resident al Palau de la Música Catalana al llarg de la temporada vinent.

A excepció del citat concert per a violí i del *Concert per a piano núm 2* (Programa 4)

Conversa amb James Ross, el proper director titular

L'acte era obert al públic i va incloure una il·lustració musical

amb Iván Martín com a solista, la resta de programes aposten per la incorporació d'un reper-

tori menys tòpic i arriscat per a una orquestra que només compta amb un 20 % de pres-

supost públic. Una carta que altres orquestres catalanes amb major finançament públic no han optat per jugar.

Solistes

Entre els solistes s'hi comptaran la soprano Iwona Sobotka (Programa 1) que està despuntant en una carrera internacional que la dut a actuar recentment amb la Filharmònica de Berlín i Sir Simon Rattle; el clarinetista i director Vicent Alberola (programa 2), la jove soprano tortosina Sara Blanch (Programa 3) i Kolja Blacher un

DS

El concert extraordinari portarà "Els immortals del cinema"

altre solista de carrera meteòrica que interpretarà el concert per a violí de Txaikovski el darrer programa.

Per la seva banda, la Polifònica de Puig-Reig i el cor de noies de l'Orfeó Català participaran en l'*Stabat Mater* de Brotons (Programa 4).

Creixement d'assistència

Entre les dades més significatives del creixement artístic i de públic de l'orquestra les darreres temporades cal apuntar el pas de 2.700 espectadors a Sabadell fa tres temporades als poc més de 4.500 d'enguany. Un increment que representa un 77 % entre les temporades 2012/13 i 2015/16. Una tendència reflectida també en un 42% més d'abonaments en el mateix període i un 16% respecte la temporada anterior.

Sens dubte, la possibilitat d'establir-se al Teatre de La Faràndula justifica part d'aquest increment. Un altre factor a observar són els flaixmobs i altres campanyes de promoció per les xarxes socials.

Al marge del cicle *Tardes al Palau* que la Simfònica ofereix com a temporada estable al Palau de la Música Catalana, la formació vallesana també visitarà Terrassa amb quatre programes. Entre ells, el Festival de valsos i danses ■

REVISTA MUSICAL CATALANA

Sin categoria

L'hàbit de la perfecció

Redacció on 23 juny, 2016 / Comments closed

© Antoni Bofill

PALAU 100 BACH. Les Arts Florissants. Katherine Watson, soprano. Tim Mead, contratenor. Reinoud van Mechelen, tenor. André Morch, baix. Dir.: William Christie. *Missa en Si menor* de J. S. Bach. **PALAU DE LA MÚSICA. 16 DE JUNY DE 2016.**

Per Pep Gorgori

La *Missa en Si menor* de Johann Sebastian Bach és un dels grans monuments de la música occidental. Definida amb molts qualificatius, gairebé tots encomiàstics, considero que un dels més acurats el va trobar John Eliot Gardiner. Al seu volum sobre Bach, titula el capítol dedicat a la *Missa* com "L'hàbit de la perfecció". Certament, Bach va conrear aquest hàbit al llarg de tota la vida i la *Missa*, que inclou pàgines escrites en una forquilla temporal que abasta quaranta anys, n'és una de les millors proves.

La perfecció de Bach ens meravella i ens exigeix, al mateix temps. Ens meravella, perquè davant una obra d'aquestes dimensions i d'aquesta qualitat no podem fer gaire res més que sentir-nos molt, molt petits. I ens exigeix perquè, tant si la interpretem com si l'escoltem, hem d'aspirar a estar a l'altura del compositor. Si no, la seva perfecció es veu enterbolida. Per als intèrprets, a més, la perfecció de Bach implica que qualsevol petit error, qualsevol nota que no soni prou acurada, es converteix en una falta evident que no pot passar desapercebuda. Tot un repte.

En aquest sentit, la interpretació que va oferir William Christie amb Les Arts Florissants potser no va ser del tot perfecta en alguns detalls, però podem dir sense cap dubte que va ser un camí cap a la perfecció, que s'hi va anar acostant més i més a mesura que avançava l'obra. El resultat final va ser un concert que va rebre una merescudíssima i llarga ovació del públic.

L'inici, però, no va ser fàcil. El tempo imposat per Christie, força ràpid, sumat a una articulació que feia prevaler el *legato* per damunt dels accents rítmics, va enterbolir l'audició, per dos motius. Per una banda, perquè d'aquesta manera la partitura de Bach es fa complicada d'entendre, ja que el contrapunt i les subtils entrades de les veus queden difuminades. Per una altra, als mateixos intèrprets els resulta incòmode transitar a aquelles velocitats per una carretera que exigeix, com dèiem, perfecció, al mateix temps que no posa cap facilitat per assolir-la.

© Antoni Bofill

Tot plegat va donar una certa sensació de precipitació i fins i tot d'inseguretat d'alguns solistes. Veus al cor poc empastades, interpretacions poc matisades per uns solistes vocals més preocupats de no sortir-se de la carretera que no pas de gaudir del paisatge... El continu tampoc no hi ajudava, amb un positiu sonorament sobredimensionat i que no ajudava els cantants a aprofitar les respiracions. Però va ser només al començament.

A mesura que la *Missa* avançava, cadascú va anar trobant millor el seu lloc, i passat el "*Crucifixus*" podríem dir que aquell camí de perfecció va començar a arribar a la seva destinació. Amb els tempos més tranquils i el fraseig més marcat, la meravella de Bach va començar a lluir en tota la seva magnitud. El duet "*Et in unum Dominum*" (soprano i contralt) va ser la prova que el concert anava cap a millor, amb un resultat molt diferent de l'obtingut per la mateixa parella, Watson i Mead, en el "*Christe eleison*" del començament. El baix André Morch va brodar el seu "*Et in Spiritum Sanctum*". Arribats al "*Benedictus*", ja fregàvem la perfecció, i Van Mechelen ens hi va acostar encara una mica més amb una interpretació plena de sensibilitat i bon gust.

Al contratenor Tim Mead li hem d'agrair un moment inoblidable amb el seu "*Agnus Dei*". William Christie va optar per seure a la banqueta del clavicèmbal, tot limitant-se a escoltar aquesta música tan senzilla, aparentment: un continu amb corxeres i silencis de corxera i els violins a l'uníson acompanyant la veu (menció especial mereix el concertino Hiro Kurosaki, enèrgic i sensible a parts iguals). Hi ha moments en què, si prèviament s'ha treballat bé, no cal dirigir des de l'escenari. La millor opció, de vegades, és deixar que la música funcioni sola. Aquest va ser el cas. La perfecció de Bach va ser allà. Després d'això, només es podia fer una cosa: cantar "*Dona nobis pacem*". I aplaudir, és clar.

Like 10

Tweet

buscar

Inicio

Noticias

Críticas

Entrevistas

Opinión

Artículos

Platea

ÚLTIMAS ENTRADAS

ENTRADAS DESDE 50 €

ABONO 12 DESDE 384 €

ABONO 6 DESDE 195 €

CONTÁCTENOS

tel: (+34) 91 426 0397
ibermusica@ibermusica.es

Críticas

WILLIAM CHRISTIE DIRIGE LA "MISA EN SI MENOR" DE BACH CON LES ARTS FLORISSANTS

✍️ **Diego A. Civilotti**

📅 Publicado: 19 Junio 2016

ABORDAR LO INABORDABLE

Barcelona. 16/6/16. Palau de la Música Catalana. Ciclo Palau 100 Bach. J.S. Bach: Misa en Si menor. Les Arts Florissants. Katherine Watson. Tim Mead. Reinoud Van Mechelen. André Morsch. Dirección: William Christie.

El hermetismo medieval de lo que hoy llamamos *Misa en Si menor* exige mucha sutilidad, madurez y años de haber transitado por ese complejo e infinito fenómeno que es la obra de Bach. Ante ella, uno se da cuenta de lo insignificante que es y no se atreve a decir nada sobre esta "obra" que trasciende ésta y todas las etiquetas que podamos con torpeza imaginar. Es más, como uno no sabe qué decir más allá de admirarla, es preferible callar avergonzado antes que cometer la estupidez y la insolencia de hablar de esta especie de ópera suprahumana e inaccesible, que a diferencia de todos nosotros tiene su lugar en la eternidad.

Se trata sin duda, de uno de los grandes retos de la interpretación. Por esa razón el propio director franco-americano William Christie (que ya la ha traído recientemente a España) ha declarado que durante décadas no se ha atrevido a abordar la partitura. Esta vez, desde el clave y armado con una magnífica pieza de orfebrería fundada hace casi cuatro décadas por el propio Christie –*Les Arts Florissants*– conjunto de indiscutible prestigio en el repertorio barroco, sí lo ha hecho. Con vigor, fluidez y buen resultado en líneas generales, particularmente en lo que respecta al equilibrio entre el dispositivo vocal e instrumental y a un dramatismo muy bien administrado hasta el final.

No es si embargo con Bach con quien han firmado sus mejores jornadas, ni tampoco se han prodigado con el repertorio bachiano. Un inicio frío de la orquesta, con algunos desajustes ostensibles entre los que destacaron unos vientos inestables desde el *Kyrie* que no ofrecieron un rendimiento acorde al alto nivel esperado, empañaron otras intervenciones de calidad, como el virtuosismo del primer violín o un coro de espléndida proyección, plasticidad y estabilidad en todas sus apariciones –a destacar un *Credo* inigualable– como pocos se pueden escuchar en la actualidad. De solistas como **Tim Mead** –a quien pudimos disfrutar recientemente con *Written on Skin en el Liceu*– tal vez esperábamos más, aunque estuvo especialmente inspirado en un sutil y expresivo *Agnus Dei* que nos dejó muy buena sensación final. Con otros no teníamos grandes expectativas, como era el caso de la soprano **Katherina Watson** –excesivamente rígida– o la corrección técnica del tenor **Reinoud Van mechelen**, de modo que no hubo mayores decepciones en este sentido. Algo parecido podríamos decir del bajo **André Morsch**, con buenos momentos pero desigual, oscurecidos por otros de frialdad.

Más información:

www.festivalsantander.com

SV16

Lina Tur Bonet
Arnau Tomàs
Kennedy Moretti
Helena Poggio
Gordan Nikolic
Camerata 432

www.schubertiadavilabertran.cat

Centro Nacional de Difusión Musical CNDM 15/16

Tanto los pasajes cambrísticos como los de mayor volumen fueron administrados con inteligencia y sensibilidad estética por Christie, y ello junto a una notable orquesta y la excelencia del coro, sea quizás lo más reseñable de la noche. El Palau –que, reconozcámoslo, venía perfectamente predispuesto a celebrar la interpretación de *Les Arts Florissants* y la prodigalidad de un Christie ataviado como suele hacer, con chaqué y calcetines rojos– terminó en pie, ovacionando a director y solistas hasta obligarles a salir cuatro veces. Cerrarán su gira internacional con la *Misa en Si menor* dentro del Templo en mayúsculas: la iglesia de Santo Tomás de Leipzig. Pero dentro de un mes Christie volverá y de nuevo con Bach, al “Nits de Clàssica” de Girona, para seguir acercando la lejanía sacra que impone la arquitectura polifónica de una música que brota del diálogo con Dios. Difícil y arriesgado ese doble juego de lejanía (sacra) y cercanía (profana) sin caer en la anécdota (unos calcetines rojos) ni renunciar a la grandeza que en esta *Misa* de unidad cuestionable sobrepasa la medida humana de la simple liturgia. Sin llegar a lo sublime, en muchos momentos *Les Arts Florissants* mantuvieron el equilibrio sin caerse.

Compartir   Twittear

[Les Arts Florissants](#)   [Johann S. Bach](#)   [William Christie](#)

MÁS CRÍTICAS

- Javier Perianes, Charles Dutoit y la Royal Philharmonic Orchestra en Granada
- El espectáculo "¡Cómo está Madrid!" de Miguel del Arco llega a Oviedo
- "Nabucco" por Daniele Abbado en la Royal Opera House de Londres
- "La bohème" de Puccini por Jonathan Miller en el Gran Teatro del Liceo
- Mariss Jansons dirige "La dama de picas" de Tchaikovsky en Amsterdam

MÁS NOTICIAS

- Cecilia Bartoli estrena en julio su dirección artística al frente de Les Musiciens du Prince
- Daniel Barenboim se pronuncia sobre el "brexit"
- Festivales de Verano en Europa. Edición 2016
- La Royal Opera House busca mecenas para sufragar su nueva producción de *Meistersinger*
- Pierre Audi dirigirá el Festival d'Aix-en-Provence desde 2018

MÁS ENTREVISTAS

- Eugenia Boix, soprano: “Lo más importante es respetarse a uno mismo”
- Pedro Halffter: “Para mí sigue vigente el concepto del arte por el arte”
- Anna Pirozzi, soprano: "El canto es una tarea en equipo"
- Diana Damrau: "Soy una artista, no una herramienta"
- Sergio Escobar, tenor: “No existe hoy en España una verdadera escuela de canto”

MÁS ARTÍCULOS

- Sobre "Der König Kandaules" de Zemlinsky
- Los maestros cantores. Wagner y la